

Viola Zoltán

Az igazi vágy

2024

Viola Zoltán

Az igazi vágy

Creative Commons licenc: [by-nd/4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/)

Magánkiadás
2024

Kudzsicun vezénylőtiszt alacsony, kövérek emberke volt, és két nagy, vizenyős szeme alatt óriási „táskák” lógtak. De akik ismerték, tudták róla hogy nagyon okos ember, és azokkal a fáradtnak tűnő szemekkel szinte a veséjébe lát mindenkinek. Nem is lehetett ez másképpen, ha nem így lett volna, nem intézhetné épp ő az egész űrflotta legfontosabb személyzeti ügyeit. És minden valamire való űrhajóst személyesen ismert, szinte barátjuk volt. Munkaköri kötelességének tartotta hogy ismerje jellemüket.

És ha akart, nagyon szúrósan sőt haragosan tudott ám nézni! Mint most is, amikor az előtte ülő fiatal, szép, bár kissé talán alacsony nőre nézett.

—A nyavalyába is, Tília, mit jelentsen ez hogy vissza akarod utasítani a megbízást?! - kérdezte tőle. —Ha más mondaná, azt hinném gyáva, de hát nem épp te könyörögtél nekem hogy találjak valami jó kis megbízatást a számodra, amivel végre világraszóló dicsőséget aratsz?!

—A megbízatás ellen nincs is kifogásom. Igaz hogy nem éppen a Halálbolygóra gondoltam, ahonnan még senki nem tért vissza, annyira nem hogy azt sem tudjuk, mi pusztítja el a legmodernebb űrhajókat, szóval nem mondom, kissé megrázott a hír hogy oda kell mennem, de igazad van, ahogy belegondoltam, rájöttem hogy a dicsőség is annál nagyobb ha visszatértem! Hanem, Kudzsicun, engem a személyzeti kérdések aggasztanak! Bizony! Jó is hogy veled beszélek, ez a te területed, igaz?! Márpedig tudd meg, hogy nem kell a megbízás, még akkor sem kéne ha előre tudnám hogy világraszóló dicsőséggel térek vissza, ha ennek az az ára hogy én még egyszer valaha is Maszenkevéjjel repüljek együtt! Ráadásul mindössze kettesben! Jó, jó, értem én, nem akartok több életet kockáztatni a Halálbolygón, vesztek már éppen elegendő oda, és belátom azt is hogy Maszenkevéj nem épp egy értékes valaki, de hogy én vele nem repülök, az holtbiztos!

—Pedig aránylag elég jó navigátor...

—Nem érdekel! - vágott közbe Tília. —Tőlem lehet a világegyetem legjobb űrhajósa is, pedig tudom hogy nem az, akkor is egy gusztustalan disznó! Gyomrom is van, nemcsak agyam! Hogy mást már ne is mondjak, állandóan köpköd mindenfelé, ha meg nincs dolga a repülés közben, örökösen pornófilmeket néz, legfőképpen gyerekpornókat! Sőt, saját pornófilmeket állít össze a leggusztustalanabb spriccelős jelenetekből! És olyankor, amikor nézi őket, szinte kidülled a szeme, sodorgatja izgatottan a szakállát az ujjai közt, hevesen lélegezve bámulja a monitort, hamarosan meg elvonul valamerre, gondolom hogy könnyítsen a vágyain! De a húgyozós filmeket is szereti! És ha kell még valami ahhoz hogy utáljam, ott van az hogy előző repüléseink alatt is mindig csak akkor mosakodott ha már rászóltam mert büzlött, és ruhát cserélni sem jutna soha eszébe magától!

—De téged még nem környékezett meg a vágyaival, ugye?

—Persze hogy nem, amikor nem nézek ki sem nyolc, sem tíz esztendősnak! Le is verném a pöcsét ha megpróbálná! Egyáltalán, miért nem valaki igazán kiváló űrhajóst küldünk oda?!. Mert a Halálbolygó, az nem lehet tréfaság! Nem félek, de én tényleg csak tavaly végeztem, és Maszenkevéjnek sincs sokkal több tapasztalata!

Kudzsicun elmosolyodott.

—A jellemzésetek az oka. A pszichológiai tesztek. Talán nem látszik Maszenkevéjen, de igazából még nálad is sokkal jobban szeretne kitűnni. A te anyagod szerint, legfőbb motivációd nem is annyira a kitűnnivágyás, mint inkább hogy újat tapasztalhass! A legfőbb ok pedig az, hogy kettőtöknek kell menni, igenis kettőtöknek, mert ti annyira utáljátok egymást! Legalábbis te Maszenkevéjt mindenképpen.

—Ezért?! - ámult el Tília.

—De ezért ám! A korábbi expedíciók mind magasan felkészült űrhajósokból álltak, jól összehozták, egymást kedvelő emberekből, és legkevesebb húsz főből. Odavesztek. Ha egy expedíciónak van egyáltalán esélye a titok felderítésére, akkor azt ellenkezőleg kell szervezni. Kevés emberből álljon, akik utálják egymást! Az sem baj ha nem olyan nagyon felkészültek, mert az úgysem segített az előzőeken! S mert az űrhajósok közt ritka hogy utálja a másikat valaki, így melletted döntöttem. Elárulom, az én ötletem volt az egész, engem szídj hát, ne mást! Ami

pedig a célt illeti, az nem más, mint hogy legalább egyikőtök visszatérjen, s hírt hozzon arról, mi a csuda folyik azon a bolygón. Világos a feladat?!

—Nem akarok Maszenkevéjrel repülni!

—Akarod vagy sem, ez kötelesség!

—Utálom a kötelességet!

—Tudom, ez is benne van a jellemrajzodban! De épp ez most a jó nekünk, hogy oly nagyon tudsz utálni! Ugyan, végy már erőt magadon, Tília! Az előttek induló expedíció még gondolat-projektort is vitt magával, ami egy kis képernyőre kirajzolja a másik űrhajós legfontosabb gondolatait, így mindenki tudott a másik minden lépéséről, mégis odavesztek! Muszáj hogy az emberiség megtudja, mi rejtezik azon a bolygón! Épp ezért az űrhajókat minden létező fegyverrel felszereltük...

—Csakúgy mint az előzőeket! - fanyalgott Tília.

—Úgy van. De most bennünket segít majd egy másik, hatalmas erő is: kettőtök egymás iránti utálata!

—Nem biztos hogy Maszenkevéj is utál engem.

—Utálsz te kettő helyett is! És most itt vannak a koordináták, nesze, fogd, ellenkezést ne halljak, indíts a Gólyához, az a legmodernebb űrhajó, azzal repültök, start holnap kettő tízkor, sok sikert és jó bosszankodást! - azzal felállt, s az ajtóhoz kísért a lányt.

A Halálbolygónak természetesen volt rendes katalógusszáma, de azt nem tudta fejből senki. Nem is érdekelt senkit. Az irányítást úgyszólván a komputer végzett. Az űrhajósok csak azt tudták, és szerintük csak az volt a lényeges, hogy ez az a bolygó, amelyen már tizenhét expedíció szerencsétlenül járt. Fel voltak szerelve azok pedig mindennel, még antianyagbombákkal is...

S most ahogy a Gólya békésen lebegett az űrben, a Halálbolygó körül róva a köreit, Maszenkevéjnek és Tiliának egyre csak azt jelezték a műszerek, melyek a bolygót letapogatták, hogy odalent semmi olyasmi nincs, ami rájuk nézve bármiféle veszélyt is jelenthetne. A bolygó nagyrészt sivatagokból és kopár hegyvidékekből állt, bár akadt két jókora óceán és néhány kisebb beltenger is. Folyó kevés volt. A vízben hemzsegett ugyan az élet, ezt megállapíthatták néhány leküldött robotszondával, de hát az expedíciók nyilván nem voltak olyan hülyék hogy egy ismeretlen bolygó vizében fürödjének, még űrruhástól sem mentek be oda, ez biztos! És furcsa is volt ez, mert a tengerekben is csak mindenféle alacsonyrendű élet tengődött. Volt sokféle alga, moszat, hínár, korallfélék is, de egyetlen gerinces élőlényre sem akadtak. A fejlődés csúcsát itt a puhatestűek jelentették. Úgy látszott, a bolygó legértelmesebb élőlényei a medúzák, csigák, és egy meglehetősen primitív polipféle, de ennek legnagyobb példányai is mindössze tenyérnyíriek voltak.

A szárazföldön még rosszabb volt a helyzet. Ott élet csak a vízpartok közelében mutatkozott, az is jobbra növényi élet. De ezek is csak hínár- és fonyódfélék voltak, faszzerű növények nem alakultak ki. A bolygó legmagasabb növénye ennek megfelelően egy fűféle volt, amely néha másfél méteresre is megnőtt, de csak különösen kedvező körülmények között.

E dzsungelnek igazán nem nevezhető növénytakaságban szintén csigák, bogarak, férgek, ilyesmik éltek, itt a legfejlettebb életet egy rákfajta képviselte.

—El nem tudom képzelni, itt mi árthatott a korábbi felderítőknél! - tűnődött Tília.

—Mindenesetre nagyon úgy néz ki, hogy ez a bolygó még csak most tart az élet kialakulásának kezdeti lépéseinél! - jelentette ki magabiztosan Maszenkevéj.

—Nem csak undorító vagy, de hülye is! - szólt erre Tília. —Nézd csak meg ezt! - és a monitoron a parancsára neutrínó-rétegfelvételek jelentek meg a bolygóról. —Látod ezeket a körvonalakat?! A sivatagban sokhelyütt, például itt meg itt, ezek a vonalak, ezek semmi mást nem jelenthetnek mint régi, s mára már porral fedett városok romjait! Itt igenis volt fejlett élet! Lehet hogy nem emberi, de mindenesetre olyan, ami képes volt városi életmódot kialakítani! Az pedig fejlett technikát feltételez! Gépeket! És biztos hogy e városokban nem holmi medúzák meg rákok éltek! Ez azt kell jelentse, hogy régen a bolygó élővilága lényegesen változatosabb, mondhatni, fejlettebb volt! Csak azóta történt valami, ami elpusztította e fejlett civilizációt. És

e valami nyilván még most is működik. Primitív élőlényekre hatástalan, de a társainkat is ez pusztíthatta el! Semmiképpen sem a bogarak!

—Ne feledd, néhány mérges csípés vagy veszélyes baktérium...

—Azok ellen véd az ürruha! És az őslakókat is elpusztította az ismeretlen veszélyforrás, pedig azok nyilván immunisak voltak a saját mikroorganizmusaikra! - zárta le a vitát a leány. —Mielőtt leszállnánk, feltérképezzük részletesen az egész bolygót...

—Aztán? - kérdezte a férfi.

—Aztán majd meglátjuk! De azt akarom hogy ismerjünk levegőből minden négyzetmétert!

A feltérképezés meglepő eredménnyel járt. A bolygón összesen pontosan kétszáznyolc űrhajót illetve űrhajómaradványt találtak, pedig ők mindössze tizenhét eltűnt expedícióról tudtak. Erre egészen izgalomba jöttek.

—Ezek biztos különböző más civilizációk űrhajói lesznek, amikkel még nem is találkoztunk! Micsoda felfedezés ez! Ünnepelnek majd bennünket alaposan ha hazaértünk! - ujjongott Tília.

—Meg kéne vizsgálnunk e roncsokat alaposan! Sőt, gyanús nekem nagyon, hogy némely helyen is ahol sok fémmaradványt mutat a szonda, valaha űrhajó állt, de a sokezer év alatt szétrohadt már! Bár lehet ez akár millió év is...

—Most az a legfontosabb hogy elvégezzük a kötelességünket! - jelentette ki váratlanul kemény hangon Maszenkevő. —Fel kell derítenünk a veszélyt, és ha lehet, meg is semmisíteni a veszélyforrást! A tudományos kutatómunka nem a mi feladatunk! Ne légy gyerekes és felelőtlen, Tília!

—Eredj már a pornófilmjeidhez te barom, persze hogy az első a veszély, és kikérem magamnak hogy gyereknek titulálj! De én mindig szerettem volna újat tapasztalni, ha tehát ezzel megvagyunk, igenis körülnézek ezekben a roncsokban!

—Ha megvagyunk a célunkkal, azonnal hazarepülünk, mert a mi kötelességünk megvinni mielőbb a hírt az otthoniaknak!

—Nem gondoltam arra hogy évekig a sivatag közepén ücsörögjek! - vetette oda gúnyosan a lány. —De egy-két napot igazán várhatnak! Csak épp egy pillantást akarok vetni rájuk!

—A kötelesség az kötelesség! Biztos jönnek még ide utánunk űrhajók, s visszatérsz egy következő expedícióval!

—De utálok várni!

—Most ne vitatkozzunk, döntsük el inkább hogy hogyan tovább!

—Azt hiszem először meg kéne keresni a legutolsó expedíció űrhajóját, az még nyilván működik, és felvenni a kapcsolatot az Aggyal! Hátha tud valami hasznosat közölni!

Az űrhajót ugyan megtalálták, működött is a számítógépe, de bizony semmi hasznosat nem tudott közölni. Erre, mert jobbat nem tudtak kitalálni, leszálltak a közelébe, és kiküldtek egy repülő szondát abba az irányba, amerre az Agy szerint az űrhajósok legnépesebb csoportja távozott belőle.

E felderítés pedig meglepő eredményt hozott. Ahogy a szonda egyre beljebb ért a sivatagba, egyszers csak megtalálta az űrhajósok csontjait!

Behozatták a tetemeket a robottal a laboratóriumba, és megvizsgálták őket.

—Úgy néznek ki, mint amikor valamiféle sav marja le a húst a csontokról! - tűnődött Maszenkevő. —És sav kellett legyen valóban a bűnös, mert hiszen a csontok még most is ürruhában vannak, csak egy-egy kis helyen lyukas az ürruha mindenütt, ott is sav tette tönkre a ruha molekulaszervezetét! A szörny, úgy látszik, külső emésztéssel él mint a pókok: belefecskendezi a mérget az űrhajósba, s amikor az feloldotta a puhább részeket, az egész masszát magába szívja! Azt hiszem tehát, nyomon vagyok!

—Persze, csak éppen a lényegről nincs fogalmad sem! - közölte megvető hangon Tília.

—Miért, te többet tudsz talán?! - vörösödött el a férfi.

—De még mennyire! Mert én nem holmi redves csontokkal foglalkozom! Mit gondolsz, miért épp a legutolsó expedíció űrhajójánál szálltunk le?!

—Gondolom, mert ennek Agya még biztos ép, ezt nyugodtan feltételezhettük...

—Ó te! Ép volt a többi is, ezt már az űrből megállapíthattuk rádiókapcsolattal! Csak tudnám, miként tudtál levizsgázni az Űrhajósképzőben, bár azt így is tudom rólad, hogy a navigációt kivéve minden másban te voltál a legrosszabb tanuló!

—Ne sértegetsz, ha tudsz valamit, ki vele!

—Nézd csak meg ezt! - mutatott Maszenkeváj felé Tília egy tenyérnyi kis képernyőt. —Ez egy gondolatprojektor! Minden hullánál volt ilyen, mert mindenkit felszereltek vele! És a telepei bár nem működnek már, de a felvétel nem törlődik le, elég energiával ellátni, s ha akarom, visszajátsszák a gazdájuk utolsó gondolatait! Képet-hangot egyaránt ad! S mi másra is gondolhattak volna az utolsó pillanatokban, mint arra a szörnyre ami megeszte őket?! Elég ha csak bekapcsoljuk, s máris tudunk mindent, érted már?!

—El kell ismernem, ez valóban zseniális ötlet! Nem is tudom, miért nem nekem jutott az eszembe!

—Mert ti férfiak folyton csak gondolkoztok, s nem veszitek észre ami az orrotok előtt van! Megyek, feltöltöm az összeset! - fordult el a lány.

Nagy izgalommal várták az első „gondolatnézést”. Nem a gondolatprojektor kis képernyőjét nézegették, hanem kivetítették egy nagy, központi monitorra, így mindketten jól láthatták. Tília parancsára az Agy a gondolatprojektor felvételének utolsó fél órájától kezdte a vetítést, hisz nyilván a pusztulás előtti fél óra a legérdekesebb.

A megjelenő képek fölöttébb meglepték őket. Alig indult meg a vetítés, a képernyőn rögvest megjelent egy női arc.

—De hiszen őt ismerem! - kiáltott fel Tília. —Ő Acusia, ő volt az expedíció kapitánynője! Ez nyilván az ő gondolatprojektora!

Igen ám, de Acusiának nem sokáig láthatták csupán az arcát. Hamarosan a képernyőn megjelent a nő egész teste, teljesen meztelenül, körülötte pedig rengeteg férfi állt, s mind-mind a nőre rázták az ondót a hímtagjukból. S amikor végeztek, újabb és újabb férfiak váltották fel őket, közben egy-egy óriási hímtag dolgozott a nő lába között és a fenekében, egy mérhetetlenül hatalmas harmadik pedig a nő szájába tolakodott. A nő teste a ráhullott cseppektől teljesen fehér volt már, és ő kéjes nyögések közepette kente szét magát.

—Hű, azannyt, ilyet még sosem láttam! Itt aztán van spricc bőven! - hűledezett Maszenkeváj, és legalább akkorákat nyögött mint Acusia, miközben dülledt szemekkel bámulta a képernyőt.

Tília is úgy megdöbbsent, hogy először gyorsan ellenőrizte, jól működik-e Agy, és nem Maszenkeváj pornófilmjeinek egyikét játssza-e le nekik véletlenül, de szó sem volt erről. Egyszerűen Acusia valóban erre gondolt halála előtt!

Ez pedig enyhén szólva meglepő volt. Már csak a gondolatok csodálatos élénksége miatt is. A gondolatprojektor képei általában élettelenek, homályosak, elmosódottak szoktak lenni, hiszen senki nem képzel el gondolataiban minden részletet élethűen, csak a leglényegesebbeket, nagy vonalakban. Ezért a kivetülő képek vázlatszerűek szoktak lenni, sokszor afféle gyermekrajz szerűek. De itt most valóban a legtisztább részletességgel lehetett mindent látni.

—Hát, van úgy hogy az ember megőrül a halála előtt... - vonogatta a vállát értetlenül Tília. —Nézzünk egy másik projektort!

A következőn nem lehetett látni a tulajdonos arcát. De férfi kellett legyen, mert a film legelső képkockája egy igazán méretes hímtagot mutatott, amit a gazdája szorgalmasan rázogató, előtte sok-sok szebbnél szebb lány fekszik, s tátott szájjal várják a fehér himtej cseppjeit. S az jön is szorgalmasan, újra és újra, elképesztő méretű sugarakban, mindent beborít a fehér tajték...

—Elképesztő! - rázta a fejét Tília. —Nem tudom hogy mit gondoljak! Nem is hiszem el hogy ezeket gondolták volna, valami megzavarhatta a projektorokat, vagy Agy ment tönkre mégis, és a te hülye pornóid eldugaszolták az áramköreit!

—Nem így van! Épp ez a legutóbbi film bizonyítja fényesen, hogy ezek igenis gondolatok, nem valódi filmek!

—Ugyan miért?!

—Neked, Tília, aki nem szoktál pornót nézni, persze minden film egyaránt csak disznóság, s egyformák ugye?! Pedig hidd el nekem, ez nem így van! Ez az utóbbi például olyasmi, amit soha nem filmesítenének meg!

—Ugyan miért nem?!

—Azért, mert biológiai képtelenség! Annyi sperma amit ez a férfi itt kilövellt alig húsz másodperc alatt, annyi nincs még egy lóban sem, nemhogy emberben! Elhiheted, mert az állatos pornókat is szeretem! És akik szeretik a pornót, azok azonnal rájönnek a turpisságra! És pornóban nem megengedhető a filmtrükk! Ott kérlek, produkálni kell a nőnek is, a férfinak is az orgazmust, meg mindent, mert a nézőt nem lehet becsapni! Ez nem film, Tília, ez valóban ennek a férfinak a vágya, a gondolatai!

—Na jó, nézzünk egy harmadikat! Remélem ez már nem szex lesz!

Nem is az volt. A látóhatár végéig érő, hatalmas terített asztalt láttak, ennek tetején mászott valaki négykézláb, a kézfejét látták csak, annak alapján férfi volt, és csak tömte magába az újabb és újabb ételek garmadáját, mindig azt amihez elért: sült csirkét, disznósajtot, tortákat, gyümölcsöket, cukrot, csokoládét...

—Látod, Tília? Ez valóban álom! Ennyit nem lehet zabálni! Álmunkban nem korlátozza a képességeinket semmi, mert ki van kapcsolva a logikai érzékünk! És ugye nem hiszed hogy ez a „film” is az én művem, zabálós filmeket sosem szoktam nézni!

—Na jó, lássuk mi van még! - tért ki a válasz elől Tília.

A következő ismét szex„film” volt. Férfi képzelhette, mert egy csodálatos pénisz nőtt ki belőle, meglehetett több méter hosszú is, az első méter után hatfelé ágazott, és két nő minden nyílásába bejutott egy-egy vége, s az egész lüktetett, s mindhárman vonaglottak és nyögtek a kéjtől.

A következő filmben a nő királynő volt. Valamikor az ókorban lehetett királynő, mert óriási emelvény tetején állt, kezében jogara, előtte pedig végeleáthatatlan sorokban egy legyőzött, meghódított nép fiai és lányai meneteltek, csüggedten, lehajtott fejjel...

És bárhány gondolatfilmet néztek is végig, mindenütt ilyesmit láthattak. Az előző expedíció úrhajósai haláluk előtt gondolatorgiát rendeztek, nők vagy férfiak tucataival, százaival, vagy hatalmi képzelődésbe temetkeztek, esetleg képzeletükben végigzabálták életük utolsó pillanatait.

—Én ezt nem értem! - csóválta a fejét hitetlenkedve Tília.

—Egy biztos - tűnődött Maszenkeváj - most már nem félek nagyon! A halál, az semmi, félni csak a fájdalomtól lehet, s ezek igazán semmi fájdalmat nem érezhettek haláluk előtt, sőt, nagyonis boldogak voltak! Mindegyiknek teljesülhetett legigazibb vágya, a legtitkosabb vágya is!

—Úgy véled arra gondoltak?

—Igen, mi másra?!

—Te biztos serdületlen kislánykákkal közösülnél megállás nélkül!

—Nem is tagadom! - vigyorgott a férfi.

—Ó ha tudnád milyen undorító vagy!

—Miért? Hiszen nem én rontom meg őket! Ha már vannak ilyen filmek, miért ne nézzem végig azokat?! S most ne is rólam tűnődjünk! Sőt, semmin! Ha szabad javasolnom, feküdjünk le...

—Én, veled?! Azt ugyan soha!

—Aludni gondoltam! Legalább tizenhét órája fenn vagyunk, muszáj pihenni!

—Igazad lehet! De a szobámba be ne gyere!

—Megnyugodhatsz! Nem mondom, tíz évvel ezelőtt esetleg... de most már túl idős vagy, vénlány... - vigyorgott továbbra is a férfi.

—Gusztustalan kéjenc! - és Tília majdnem Maszenkeváj lába elé köpött, de eszébe jutott hogy köpködni a férfi szokott, így inkább mégsem tette, s elvonult a kabinjába.

Tília óriási üvöltésre ébredt.

—Megvan! Megvan! - ordította Maszenkeváj.

—Mi van meg?! - kiáltotta vissza Tília, azzal egy köntöst magára kapva kirohant a vezérlőterembe.

—Megvan minden! Megoldottam! Én, én, én jöttem rá, igen, úgy van! - kiabálta Maszenkeváj, és úgy ugrált mint aki megkergült.

—Ne beszélj már hülyeséget, mi van meg?!

—Hát ez az egész, hogy milyen a szörny, mi történt az expedíciókkal, meg minden!

—Mondd akkor gyorsan!

—Tudod, az úgy volt hogy előbb ébredtem mint te, és arra gondoltam, megnézem megint annak a kapitánynőnek, Acusiának a filmjét, mert az annyira tetszett, abban nem is voltak képtelenségek...

—Rád ismerek! - morogta a nő. —Legszívesebben mindenkit megdugnál!

—De hát ez a kötelességem, elvégre férfi vagyok, s a férfinak ez a dolga! Tehát beraktam azt, és hogy sokáig tartson, azt mondtam Agynak hogy a legelejétől vetítse, hátha úgy látok olyasmit is mint még nem, és láttam is, de az nem pornó volt! Nézd csak meg! - és újraindította a filmet az elejétől.

Na már most, olyan nincs hogy egy ember csak gondolkodik. Gondolataiba, legalábbis normális esetben állandóan be-betolakodnak a külvilág hangjai és képei. És most azt láthatták, hogy a kapitánynő gondolatai már abban a pillanatban hogy kilépett az űrhajóból, már akkor is gyakran csapongtak a szex körül, de még gyakran gondolt a céljukra: a védekezésre és felderítésre is. Láthatták a kapitánynő szemével a többi űrhajóst, akik közül néhányan már meglehetősen zavarodott arcot vágtak, de azért beszálltak a terepjáróba, és elindultak előre. Közben a kapitánynőn egyre inkább elhatalmasodott a meggyőződés, hogy nem is messze a sivatagban ott várják őt az előző expedíciósok, akik csak azért nem tértek vissza, mert elromlott az űrhajójuk. És ő megmenti őket, és akkor majd megköszönik neki, és csapnak egy orgiát, egy nagyot, egy olyat de olyat...!

Aztán elértek egy helyre, ahol a távolban bíborszín tölcsért fedeztek fel a sivatagban. Megállították a terepjárót...

Hogy ezután mi történt, már nem állapíthatták meg, mert ettől kezdve már csak pornót mutatott a képernyő.

—Egészen biztos hogy az a bíbor tölcsér a szörny! - jelentette ki határozottan Maszenkeváj.

—De nem találtunk a csontok közelében terepjárót!

—Az mindegy. Valamelyik örült amikor kiszállt, megnyomhatta az automatikus visszatérés gombját! És most már tudjuk hogy miként megy ez. Valamiféle, gondolom sugárzási hatásra az idelátogatók megőrülnek, s elkezdenek képzelődni arról, ami legrejtettebb, legtitkosabb vágyuk! A hatás annál erősebb, minél közelebb vannak a sugárforráshoz. A sugárzásnak vonzereje is lehet, hogy az áldozat úgy képzelje, a célját a sugárforrásnál találja meg. Mindez azonban nem tűnik fel neki, mert eddig nem is sejtette hogy ilyen hatás létezik, meg mert az igazi vágyáról lévén szó, ez a legnagyobb összhangban van a személyiségével. És azért sem mondhatja el e gondolatokat, mert ezek többségükben, láthattuk, szégyelni valók: szex, hatalom, mértéktelen zabálás... Gondolom, a sugárzás a logikai képességeket, a kritikai érzéket is felfüggesztheti, mint az az álomban szokásos. És akkor az áldozat odamegy, teljesen a hatalmába keríti a képzelgése, nem lát, nem hall, nem érez semmit, s amíg ő a képzelményei közt hentereg, nem mozog, a szörny apránként megemészti! Gondolom, azért vadászik így ez a lény, mert olyan növényféle lehet, s ő maga nem képes mozogni, így aztán az áldozatokat magához csalja e sugárzással, mint a rovarvő növények a bogarakat az illatukkal! El kell ismerni, ilyen sivatagos tájékon ez nagyonis hatékony és célszerű módszer! Bár úgy vélem, az igazi elsivatagosodás épp amiatt következett be, mert a növény kipusztította az összes magasabbrendű állatot, s ez maga után vonta a legtöbb más növény kipusztulását is, a biocönózisok megbomlása miatt... Elvégre a legtöbb növény rá van utalva mindenféle állatokra...

—De hát nem láttunk a robotszonda kamerájával semmit ami növényre utalna!

—Lehet hogy nem mindig van a felszínen. Elvégre a sivatagban megterhelő az élet! Talán érzi ha jön felé a zaba, és csak akkor dugja ki a táplálkozás szervét a homok alól, ez nem lehetetlen, efféle kis mozgásokra képes némelyik növény, például a mimóza is!

—Tehát úgy véled, ez nem értelmes élőlény?

—Persze hogy nem, értelmes élőlénynek első dolga volna hogy megoldja a helyváltoztatás problémáját!

—Ez mindenesetre megmagyarázza azt a furcsaságot, hogy miért hagyta el mindenki az úrhajót, és egyszerre, holott ez tilos is!

—Ezen igazán nem csodálkozhatunk, e növénynek nagy lehet a hatalma. Mert nem kell ám tudnia, mi az áldozat igazi vágya! Azt tudja minden áldozat maga! Elég csak annyit sugallnia neki, hogy a vágya beteljesedőben van, beteljesedhet ha eljön hozzá, és amikor már ott van, azt sugallja: a vágy beteljesedett, s így az áldozat nyugton marad míg elfogyasztja! Gondolom, az evolúció során jött létre e pompás vadászképesség, amivel értékes fehérjeforrásra tudott szert tenni e táplálékhiányos vidéken. És ezért néptelenedtek el az őslakók városai is: aki a növény közelébe ért, azt elcsábította, s megette. S egyre fejlődtek a képességei, mind nagyobb távolságba terjedt ki a hatása, s így az őslakosok a városokból fokozatosan mind a legközelebbi efféle növényekhez zarándokoltak meghalni. Valami vágyuk biztos azoknak is volt... És gondolom, a fejlettebb állatok is ezért haltak ki. Amely élőlénynek agya van, annak vannak vágyai is, többek közt éppen a táplálkozási és szaporodási vágy, ezek igen erős vágyak... érted már, Tília?!

—Naná, nem vagyok hülye! Akad azonban egy kis gond! Ha ez így történt az előző expedícióval, akkor mi miért nem tartunk javában a növény felé?! Ránk miért nem hatásos a sugárzás?!

—Lehet hogy csak bizonyos időszakokban sugároz... - vonogatta a vállát Maszenkeváj bizonytalanul. —És ez szerencse is ám, különben, igazi vágyadat ismerve, már rég keresztüllőttél volna a lézerpisztollyal!

—Nekem nem vágyam a gyilkolászás, Maszenkeváj! Te azonban biztos javában emésztődnél már a növény közepén, s míg a növény épp a hímtagodat csócsálja, azt képzelnéd hogy egy hatéves kislány szopja azt! Na de mindegy, nem akarok személyeskedni, lényeg az hogy el kell ismernem, okfejtésed nagyonis logikus, annyira, hogy veszélyesnek tartom a további itt időzést, egyelőre az ismeretlen úrhajókra sem vagyok kíváncsi, tehát megyünk haza hírt vinni!

—Nem, Tília! - állt fel Maszenkeváj. —Ez most olyan időszaknak tűnik, amikor nem sugároz a növény, azért is nem kerültünk a hatása alá. Ezt az alkalmat nem szabad kihasználatlanul hagyni! Okvetlenül kell mintát vigyünk haza ebből a növényből, legalább néhány darabot a szárából, leveléből, hiszen ilyen sugárzással még nem találkoztunk, ez óriási tudományos felfedezés, még nagyobb mint az ismeretlen úrhajók! Ki tudja milyen időszakonként nem sugároz, lehet hogy ezerévente csak egy-két ilyen nap van! És később hiába jön ide érte expedíció, ha sugároz a növény, az is elpusztul! Most muszáj bátraknak lenni, s megtenni a kötelességünket! Ki kell mennünk oda, lézerpisztollyal darabokra vágni egyet, és...

—Elment az eszed! Különben is, a növény a homok alatt van!

—Az nem számít, ha nem bújik elő, a robot majd elkaparja fölüle a homokot!

—Ha viszont mégis előbújik, megzabál!

—Van kockázat, elismerem, de értsd meg Tília, ez éppen az én esetemben nem is olyan nagy! Hiszen mindketten tudjuk mi az én igazi vágyam, ezért egyfolytában nagyon erősen arra gondolok majd hogy ez itt nem egy örömtanya, itt nincsenek nők, főleg nem kisgyerekek, tehát nekem haza kell jutnom, mert a kedvenc filmjeimet csak ott élvezhetem! Tudni fogom, hogy ha meztelen nőket látok, akkor a növény próbálkozik valami trükkkel, és akkor nem is megyek közelebb hozzá, hanem azonnal sarkon fordulok és visszatérek!

—Bolond vagy, Maszenkeváj! Megtiltom hogy kimenj a növényhez! Kösd be magadat, azonnal startolunk!

—Sajnálom, de nem parancsolsz nekem! - és Maszenkeváj kezében lézerpisztoly villant. Csövét Tíliára irányította. —Nem muszáj velem tartanod, de én kimegyek a növényért!

—Nem mersz lelőni!

—És nem is kell, hisz erősebb vagyok nálad! Hidd el, nagyon óvatos leszek, s engem, gondolkodó lényt nem győz le egy tudat nélküli korcs moszat!

—Jó, menj csak ki, de akkor én hazamegyek nélküled! - válaszolta Tília, csöppet sem megijedve.

—Attól nem félek, olyat úgysem teszel, mert az cserbenhagyás, és le sem tagadhatod hogy mit tettél, hiszen Agy letörölhetetlenül felvesz minden beszélgetést ami az űrhajóban elhangzik! - azzal Maszenkeváj már fordult is, és eltűnt a zsilipkamrában hogy felvegye az űrruhát. Tília tehetetlenül nézte. A férfi mindenestre alaposan felkészült, nemcsak lézerpisztolyt vitt magával de egy plazmabombát is. Ezt dobni kellett, s ahova leesett, ott jó tíz méteres körzetben mindent egyszerűen elpárologtatott.

—Ebbe pedig - paskolt meg egy nagy műanyagtartályt - a növény darabjait teszem majd bele! - azzal kilépett a bolygóra.

—Eredj csak, úgysem kár érted! - hallotta a sisakmikrofonban Tília hangját.

—Az igaz hogy most azt hiszed hogy nem kár értem, mert csak egy semmitérő undok féreg vagyok, de figyeld csak meg, visszatérek a növényrel, és akkor már másképp beszélsz, akkor már csodálhatod a bátorságomat, az egész világ ünnepelni fog! - vágott vissza a férfi, miközben beült a terepjáróba.

Tília azonnal a vezérlőpulthoz fordult, és figyelőszondát indított a terepjáró fölé, hogy kísérje azt, és így jól lásson mindent. Egy másik szondát a halottak megtalálási helye fölé indított, s amikor pillanatok alatt odaért, azt láthatta, hogy a közelben valóban látható már egy jókora, legalább tíz méteres hússzínű tölcser a homokban. Olyan volt mint egy óriási ivarnyílás.

—Maszenkeváj, vigyázz! A növény kint van, zsákmányra vár! - kiáltotta a mikrofonba.

—Annál jobb! Egyelőre semmiféle kényszerképzet nem kínoz, megnyugodhatsz, még véletlenül sem látok puncikat, péniszeket sem, igazán remekül vagyok, úgyhogy nem kell féltened! - és a férfi csak haladt előre rendületlenül.

—Pedig biztos hogy most már sugároz a növény, ha eddig nem tette is, mert nem véletlenül bújt ki a felszínre!

—Akkor én immunis vagyok a sugarakra! Engem igenis nem győz le egy növény! Odamegyek és szétvagdalom icipici kis foszlányokra! Világra szóló sikert érek el vele! Hős leszek! Óriási dicsőséget aratok! És meglásd, te is másképp nézel majd rám ezután! Csak érjek oda, és megmutatom annak a disznó növénynek!

—Minek akarsz te bármit is megmutatni neki, hiszen te magad mondtad hogy nem értelmes lény!

—Épp azért! Ne is vitázz velem Tília, nincs értelme, ez az én dolgom és csak rám tartozik! Te ezt nem értheted, de én valahogy első pillanattól éreztem ahogy leszálltunk ide, hogy valami nagy és csodálatos dolog vár rám, amivel kivívom mindenki megbecsülését! Úgyhogy most nem is figyelek rád, mert csak zavarnál az ostoba szövegeléssel, pedig most minden figyelmet a célra kell fordítanom! - azzal Maszenkeváj kikapcsolta a sisakjába épített hangszórókat, és így Tília hiába üvöltözött is volna neki, semmit sem hallott.

Tília olyan dühös lett, hogy nagyot vágott a műszerpultra, akkorát hogy ökle véresre horzsolódott.

—A hülye állatja! Hiszen ez ráadásul szabálytalan is! Kikapcsolni a sisakhangszórót! A mikrofonról ugyan megfeledkezett, de hát így még csak nem is figyelmeztethetem!

Hirtelen megmerevedett.

—Mit is mondott?! Hogy érezte ezt azóta hogy leszálltunk a bolygóra?! De hiszen akkor... akkor... akkor a növény állandóan sugárzott! Maszenkeváj végig a hatása alatt volt! Hát persze hogy ki akart menni hozzá! Nem azonnal, de lehet hogy kell egy kis idő amíg eluralkodik az emberen a hatása... A régebbi expedíciók sem biztos hogy az első nap rohantak máris a növényhez ... De ha ez így van, akkor semmi esélye! Gondolom, azt képzei majd ha odaér, hogy miszlikbe vagdalja épp a növényt, közben meg csak hever majd ott tehetetlenül... Ó a nyavalyába is! Utána kell mennem! Lesz ami lesz! Én szerencsére semmit nem éreztem azóta hogy leszálltunk, lehet hogy később hat majd rám, de most még nem!

—A helikoptert! - utasította az Agyat, majd maga is űrruhába bújt. Most már csak a helikopter maradt, hogy a terepjárót Maszenkeváj elvitte, de ez nem is volt baj, mert meg akarta előzni a férfit. Vitt magával ő is plazmabombát, hármat is.

Minden baj nélkül sikerült megelőznie a terepjárót, és sikeresen ellebegett a növény fölé. Még mindig semmit sem érzett. De rémülten látta, hogy a sivatagban már egyáltalán nem csupán az az egyetlen növény volt, legalább húszat számolt meg kis csoportcsoportokban egymás mellett. Úgy látszik, több is kibújt a homok alól időközben.

Amennyi plazmabombája volt, azt mind kidobta egyre-egyre, s ezek el is pusztultak, felrobantak, de még nagyon sok volt a növényekből, és látta hogy Maszenkeváj a terepjáróval egyre csak közeledik.

—Valahogyan pedig meg kell állítanom! Akármilyen undorító disznó is, nem hagyhatom hogy a halálba fusson! - gondolta a leány, majd a helikopterrel leereszkedett a talajra, kiugrott belőle, és a terepjáró elé állt. Maszenkeváj nyilván nem fogja elütni, és akkor meg kell álljon. Ha pedig megáll, akár még arra is hajlandó hogy összeverekedjék vele, de valamiképpen megállítja! - és megtapogatta a sugárvetőjét. Legrosszabb esetben belelő a lábába. A sugárvető átüti az úrruhát. Igaz, akkor meglehetősen nyomorék lesz Maszenkeváj, de otthon az orvosok talán összefoltozzák.

A terepjáró valóban megállt, és Maszenkeváj kiszállt belőle. Ide-oda imbolygott.

—Nicsak, Tília! - hallotta a leány a férfi motyogását. —Hát eljöttél értem? Annyira utálsz hogy le akarsz velem számolni? Párbajozni akarsz?! Legyen hát! - azzal előrántotta a sugárvetőjét, és a leányra irányozta azt. Majd a keze remegni kezdett, végül eldobta a lézerpisztolyt, messzire a homokba.

—Nem! - kiáltotta. —Én nem vagyok képes rád löni! Azt nem tehetem! Menj haza Tília! Menj innen!

—Csak veled, te hülye! Nem veszed észre hogy már nem vagy önmagad?! - kiáltotta Tília, de a férfi persze egy szavát sem hallotta. Ellenben hirtelen így kiáltott fel:

—Tília! Nem ott vagyok! Hallod! Nem ott vagyok! Itt vagyok, nem ott! Ne szaladj a növény felé Tília! Hé! Kislány, elvette az eszedet a sugárzás! Ne lődözz arra, itt vagyok, nem ott! Hé! Állj már meg te bolond! Ha arra rohansz, beleesel a növény szájába! - és míg e szavakat kiabálta, nem is Tíliára nézett Maszenkeváj, hanem valahová oldalra, egy óriási piros növény felé, mely mindegyik növény közül talán a legnagyobb volt. És Tília megértette, hogy a férfi már teljesen az álmvilágban él, képzelődik.

—Nem hagyom hogy bántson téged az a rusnya növény, Tília! Megmentelek szerelmem! - kiáltotta Maszenkeváj, azzal rohanni kezdett a növény és az álom-Tília felé.

—Nem is hinném ha nem látnám, s nem hallanám a saját fülemmel! - ámult Tília. —Ennek a szerencsétlennek az az igazi vágya hogy engem megmentsen, s így kivívja a szerelmemet?!

Ám gyorsan kellett cselekedni. A növény ugyan viszonylag messzi volt, de Maszenkeváj gyorsan szaladt. Tília tudta hogy nem érheti utol. Ezért gyorsan Maszenkeváj terepjárójához futott, beugrott, megindította azt, s üldözőbe vette a férfit. Talán húsz méterrel a növény előtt érte be. S mert a férfi semmi jelét nem mutatta annak hogy meg akarna állni, egy hirtelen elhatározással egyszerűen nekiment, fellökte a terepjáró oldalával. A férfi elterült a homokon. A szakafander kibírta az ütődést, a lézeren kívül szinte mindent kibírt, de Maszenkevájnak valószínűleg lába tört, mert nem bírt ráállni. De még ekkor is a növény felé igyekezett kúszva.

—Tília, Tília! Ne félj, megmentelek szerelmem! Jövök már! Jövök, csak még egy kicsit tarts ki! - kiáltozta. Nem lehetett tudni mit lát, miféle bajba került Tíliát, az igazi mindenestre kiszállt a terepjáróból, és igyekezett abba bevonszolni a férfit, ami nehezen ment, mert bár Maszenkeváj tudomást sem vett róla, de egyre csak az ellenkező irányba erőlködött.

S ekkor Tília azt látta, hogy a növény kelyhéből vaskos zöld csápok bújnak elő, s kígyózó mozgással feléjük közelednek. Egy pillanatra megrémült, majd eszébe jutott a megoldás. Le-csatolta Maszenkeváj övéről a plazmagránátot, kibiztosította, s pompás célzással egyenesen a növény tölcserébe dobta. A vakító villanás után a növény helyén csak egy nagy kráter maradt, s néhány csáp-, azaz inkább indadarab, megpörkölődött szélekkel, amik céltalanul vonaglottak a homokon.

Maszenkeváj is abbahagyta az igyekvést, és csak feküdt dülledt, sehová sem néző szemekkel. Tília utasította a robotot hogy emelje be a helikopterbe (csak most jutott eszébe a robot

használata), megnyomta a terepjárón a visszatérés-gombot, maga pedig a helikopterrel tért vissza az úrhajóba, de mert a robot is a terepjáróval tartott, nem a helikopterrel, így megint magának kellett becibálnia a légzsilipbe a férfit. Mire végzett vele, alaposan kiizzadt, s megérkezett a terepjáró is. Akkor aztán nem is tétovázott tovább Tília, még a zsilipben rácsapott a Vészstart-feliratú kapcsolóra, mire az úrhajó megelevenedett, behúzta hosszú lábait a Gólya, s pillanatok múlva máris a világűrben voltak, miközben Tiliát a padlóhoz szögezte a túlterhelés. Sosem bírta igazán jól a startot, most is percekre elhomályosodott előtte minden.

—Nagyon fáj! Jaj, jaj a lábam, jaj de fáj! - ezek voltak az első hangok amit Tília meghallott miután magához tért.

Természetesen Maszenkeváj mondta e szavakat. Úgy látszik most már hogy nem érte a sugárzás, elmúlt róla az örület. De még most is a légzsilipben voltak.

Tília feltápáskodott, kihámozta magát a szakafanderből, s megtette ezt Maszenkevájjal is.

—Mi történt?! - kérdezte kíváncsian a férfi.

—Mi, mi, hát csak az hogy megmentettelek a növénytől, kis hülyém!

—Miféle növénytől?! - vált még inkább csodálkozóra Maszenkeváj arca. És némi kérdezősködés után kiderült, hogy attól kezdve hogy leszálltak a bolygóra, egyáltalán semmire sem emlékszik!

Nagyon megdöbbszent hát, amikor Tília elmesélt neki mindent.

—Végig a növény hatása alatt voltál! - magyarázta a lány. —Persze nem egyformán, eleinte csak kevéssé, de már akkor is vágyad volt hogy kimehessél oda, ezért is jöttél rá hogy mi okozza az expedíciók pusztulását, hogy úgy mondjam, kis időre zsenivé váltál! Aztán kimentél, és kiderült hogy mi az igazi vágyad! Egyáltalán nem a zsenge gyerekpuncik bámulása! Az csak afféle pótcselekvés lehetett nálad! Hogy úgy mondjam, énutánam való bánatodban temetkeztél pornófilmekbe, mint más az ivászatba! Te valójában egyszerűen szerelmes vagy belém, Maszenkeváj, de ezt nem merted bevallani nekem! És életed nagy vágya az volt hogy megmentes engem, s ezzel kivívd szerelmemet, megbecsülésemet! Hát ezt a csalétket vonultatta fel ellened a növény!

—És rád miért nem hatott a sugárzás?

—Véleményem szerint azért, mert az én legigazibb vágyam az hogy újat tapasztalhassak! Elmentem a növényhez, újat tapasztalni, de állandóan újat és újat, azt nem mutathat a növény, hiszen nem értelmes lény! Újat csak a világűrben röpdösve, a saját szememmel tapasztalhatok! Tudod Maszenkeváj, ez a növény olyasmi mint egy veszélyes betegség, gondolatbetegség, s ahogy néhány ember születésétől védett bizonyos betegségek ellen, ugyanúgy én e gondolatbetegség ellen vagyok védett! De nagyon szép volt tőled hogy megmentettél volna! Hogy épp én váltam gyöngeséged forrásává!

—Hm... Én ugyan nem emlékszem semmire sem... de lehet ám ebben valami... - hajtotta a fejét le szégyenkezve a férfi.

—Hé, most mit szégyenkezel?! Talán bizony szégyelleni való, ha valakinek olyan nő tetszik mint én?! - kiáltotta Tília. —Figyelmeztetlek, ha így viselkedel, belerúgok a törött lábadba hogy a szégyenből magadhoz térj!

—Jó, jó, tudom hogy utálsz, de ezt azért mégsem illik! Nem becsületes dolog, hiszen most nyomorék vagyok!

—Nem sokáig! És már egyáltalán nem utállak!

—Nem?!

—Nem! Igaz hogy nem voltál magadnál amikor utánam rohantál hogy megmentes, azaz nem is utánam de ezt hitted, ám mégis kiderült hogy megmentettél volna! Igazán halálos veszélyből! Ilyet tényleg csak az tesz aki őszintén szerelmes! - nézte a férfit meglágyult arccal Tília. —Ráadásul épp akkor akartál megmenteni, amikor azt hitted hogy utálatomban az életedre török!

—Ó, Tília, te úgy nézel rám, hogy... szóval, ne nézz így rám, mert akkor még azt hiszem hogy szeretsz, és az csak rosszabb nekem... Pedig teérted hajlandó lennék az összes pornófilmemet letörölni...

—A köpködésről mindenesetre le kell szoknod. - közölte ismét ridegebb hangon a lány. —És ezentúl naponta legalább egyszer fürdeni fogsz, de többször is ha ezt parancsolom! És minden reggel tiszta ruhát veszel fel, amit előző este odakészítetek az ágyad mellé!

—Te?! - ámult Maszenkeváj.

—Én hát! Ugyan ki más gondoskodna erről, ha nem a férfi felesége?! - nevetett Tília. Majd megfordult, és így szólt, még mindig kacagva:

—Na megyek te szerencsétlen, és hívom az orvosrobotot hogy sinbe rakja a lábadat, mert szeretném ha a saját tappancsodon biceghetnél el az esküvőre!

Vége

Elkezdve: 2000.01.09. 08 óra 21 perc.,

Befejezve: 2000.01.09. 14 óra 22 perc.,